RECENZII

BEJAN DUMITRU. Nume românești de plante

Editura DACIA, Cluj-Napoca, 1921, 259 p.

Autorul este lingvist și a analizat terminologia botanică românească din perspectiva istoricului preocupărilor legate de adunarea, consemnarea și comentarea numelor de plante, a structurii etimologice a acestora și a formării cuvintelor. Accentul cade pe cea de-a doua parte, adică pe reliefarea componentelor etimologice ale acesteia, componente privite mai mult sub aspect istoric dar parțial și sincronic, prin reliefarea unor subdiviziuni actuale ale lexicului botanic românesc. A operat cu un material foarte bogat, a fost clasificat cu migală și a reușit să se facă o structurare interesantă a numelor românești de plante.

Limba unui popor este cel mai autentic document istoric, iar în acest sens este indicat unde trebuie căutat începuturile istoriei terminologiei botanice românești. Este explicată proveniența denumirilor populare (nu este vorba de elemente de compunere greco-latină). Sunt citate suficiente exemple în care plantele s-au denumit transferându-se numele unei plante asupra alteia — destul de frecvent în terminologia botanică populară. Prin structura interesantă pe care o propune este explicat modul cum s-a ajuns ca cele 3 500 specii de plante superioare + 900 hibrizi să cuprindă peste 11 500 denumiri populae. Cu toate acestea la sfârșitul lucrării, autorul dă o explicație de ce a scăzut în prezent interesul pentru cunoașterea plantelor, deși, denumirea plantelor de către popor continuă și azi.

Analiza lexicului botanic românesc este obiectivă deoarece se bazează pe o bibliografie vastă. Denumirile etnobotanice sunt corecte. Nu sunt incluse elmente de dialectologie.

Lucrarea poate lărgi mult orizontul acelora care vor să înceapă studii de etnobotanică sau să-și contureze o imagine asupra acestui domeniu.

GURĂU MILIAN